

Bach; Bøssen; Efferso; Funnesbed; Frederiksen; Frølund.

Derpaa fattes Lovforslaget (see Tillæg C.) under Afstemning og

vedtoges eenstemmig med 61 Stemmer.

Sagen gaaer nu til Landsthinget.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Fortsettelse af første Behandling af Forslag til Lov angaaende Besættelsen af Præsteembeder i Folketirken.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet.

Det foreliggende Lovforslag har jo baade i sin Heelhed og i sine enkelte Bestemmelser været Gjenstand for en ubørlig Drøftelse, og jeg kan gjerne sige for en altsidig Belysning i den sidst afholdte Kirkecommission, hvis Forhandlinger nu ere dette Thing bekjendte, og under de for nylig stedfundne Forhandlinger i det andet Thing har jeg havt tilstrækkelig Leilighed til at udtale mig angaaende Ministeriets Opfattelse af og Stilling til denne Sag. Jeg skulde derfor neppe have taget Ordet allerede paa dette Stadium af Sagen, dersom ikke forskjellige Uttringer, som fremkom i Lørdagsmødet, — og jeg vil da strax tilføie: navnlig det Foredrag, der blev holdt af den ærede Rigsdagsmand for Odense Amts 2den Valgkreds (Hoyer-Møller) — havde givet mig en nærliggende og stærk Opfordring til at udtale mig. Jeg havde ønsket at kunne gjøre dette saa umiddelbart som muligt efter disse Uttringer, og jeg maa derfor beklage, at flere Dage siden den Tid ere hengaaede, og at i Mellemtiden Thingets Opmærksomhed er bleven hændragen paa mange andre Ting. Den ærede Rigsdagsmand talte, som jo vistnok ærede Medlemmer ville erindre, med megen Varme — ja, man kunde vel næsten sige: i en stærkt bevæget Stemning — men det forekom mig rigtignok — maastee havde det netop sin Grund deri — at der i hans Foredrag fandtes en ikke ringe Grad af Uklarhed, ja i ens-

kelte Punkter endog en aldeles bestemt indre Modsigelse. Den ærede Rigsdagsmand erklærede udtrykkeligt, at efter hans Overbeviisning var der ikke nogen egentlig Trang til dette Lovforslag. Han saae dets Gjennemførelse imøde, ikke med Haab, men det kunde vel siges tværtimod med Frygt, idet det var hans Overbeviisning, at man hengav sig til en Illusion angaaende den gavnlige Virkning deraf i Forhold mellem Sjelesørger og Menighed, men — føiede han umiddelbart hertil — det høie Thing vil dog sige, at der er stor Trang til et saadant Lovforslag, og Ministeriet har jo erkjendt, at der er en Trang tilstede ved at fremkomme med dette Lovforslag, og saa siger han: ja, der er Trang til dette Lovforslag. Denne Uttring maa jo vistnok siges at bære Bidne om en ikke ringe Grad af Resignation, og det er en Folge af en altfor stor Besædenhed, naar den ærede Rigsdagsmand strax dertil føiede som Forklaringsgrund, at hans individuelle Mening i denne Sag ikke kunde have den allerringeste Betydning. Men naar saaledes den ærede Rigsdagsmand virkelig modstræbende gif ind paa at betræde den ved Lovforslaget anviste Vej, saa maa det siges, at han strax derpaa gjorde et meget stort og overraskende Spring fremad paa denne Vej, hvorved han med Gæt kom langt ud over det Maal, som idetmindste Regjeringen havde stillet sig ved sit Forslag. Grunden hertil angav da ogsaa den ærede Rigsdagsmand vieblikkelig at være den Tro, som han havde paa den Sætnings Rigtighed, at hvor der er Trang, er der ogsaa Modenhed. Denne Sætning har aabenbart været et Hovedstøttepunkt for den ærede Rigsdagsmands Optræden. Nu sagde rigtignok det ærede Medlem strax efter, at han vidste, at der var endeel ærlige og samvittighedsfulde Mænd, som sagde: Nei paa ingen Maade, det er ikke Tilfældet — og jeg vil tillade mig for Dieblirket at slutte mig til disse Mænd og gaae ud fra, at det virkelig vil vise sig at være den allerstørste Deel, som vil komme til at slutte sig om denne Anskuelse, at der mellem Trang og Modenhed er en meget stor Forskjel. Na, jeg maa sige, at anvendt paa det,